

ZBOŽÍ ZVANÉ ŽENA

Moderní doba obchodu s lidmi překračuje rozsah historického obchodu s otroky. Podle organizace Terre des Femmes (Země žen) se každoročně do jeho soukolí dostane na 30 milionů lidí, 500 000 žen z nich je v Evropě nuceno k prostituci. Obchod se zbožím „žena“ přináší organizovanému zločinu miliardové zisky podobné ziskům ilegálního obchodu s drogami nebo zbraněmi.

Pro mezinárodní obchod se ženami je Německo cílovou i průchozí zemí, jeho rozsah je ale nesnadno zjistitelný, protože je přísně konspirativní. Statistiky Spolkového kriminálního úřadu registrují jen oběti, které byly ochotny proti svým trýznitelům svědčit i před soudem – a těch z řady důvodů není mnoho. A někteří pachatelé jsou postihováni jinými paragrafy – například kvůli zranění, omezování svobody, znásilnění.

Na fotbalové mistrovství světa se připravoval v Německu kdekdo, i špičky politického, společenského a kulturního života, včetně berlínského policejního prezidenta. Všude visely plakáty s jejich podpisy, aby návštěvníci tohoto radostného světového setkání byli citliví i k problému nucené prostituce. Pokud zjistí, že prostitutka se dorozumí jen rukama, neví, ve které zemi právě je, pokud je jasné, že je hlídána a tělesně týrána a peníze za službu jdou přímo „podnikateli“, měli by sebrat odvahu a informovat jednu z institucí na plakátě doporučenou. Mohou i anonymně.

Příběh ukrajinské Liny, jedné z těchto novodobých otrokyň, převyprávěl německý týdeník Stern.

24 let, samoživitelka, v jednom větším ukrajinském městě, se šestiletou holčičkou a babičkou. Menší, drobná, s dlouhými vlasy a odhodlanýma očima. Studovala ruskou literaturu a psychologii. Nejraději by pracovala s dětmi s narušeným chováním, ale bez peněz a bez styků se na Ukrajině k práci, ve které lze přežít, člověk těžko dostane. V 18 se jí narodilo dítě – ze studentské lásky – teď bylo Suse šest. Lina sbírala staré železo, na trhu prodávala ovoce, vydělávala sotva jedno euro denně, prodávala všechno, co mohla postrá-

dat – a dítě neustále rostlo. Kdyby babička neměla malou rentu za svou někdejší válečnou nucenou práci v Německu, už dávno by všechny tři umřely hladem. Ten inzerát, který v novinách četla, byl osudový: „Hledáme muže a ženy do 42 let pro práci na Západě“. Výdělek by za tři měsíce zajistil rodinu na dva roky i více. Babička varovala, že ví z vlastní zkušenosti, co jsou Němci zač. Měla ji spíš varovat, co jsou teď někteří Ukrajinci zač. Lina se domluvila s dávnou kamarádkou Naďou a šly se představit. A až se vrátíme, řekly si, pojedeme společně s našimi dětmi k moři. Poprvé v životě. Muž a žena, s nimiž jednali, vypadali důvěryhodně. Neslibovali žádné kožichy a diamanty, mluvili o dlouhé době v práci, kterou se Němkám nechce dělat. A že si mohou požádat o změnu, pokud se jim ta práce nebude zdát. A přitom že přinesou za tři měsíce domů dva roční ukrajinské platy i po odečtení všech firemních nákladů, včetně za dopravu.

Ráno odvedla Susu do školy, počkala, až bude v budově, ještě si zamávaly – a za dvě hodiny byla na cestě do Německa.

S Naďou odjely na shromaždiště. Pak vlakem a autobusem, po dvou dnech konečně dorazily do Polska. Tam jim už odebrali pasy, údajně kvůli přihlášení v hotelu a kvůli polským vízům. Strávily tam deset dnů v ubytování posledního řádu – teď už muži i ženy, někteří s malými dětmi, jedna žena v posledním stadiu těhotenství. A stále k nim přibývali další, až jich bylo 40. Pak jednou v noci byli všichni dopraveni do nedalekého lesa, kde na ně čekal nákladní vůz s pytlí cukru. Když přijeli na německou hranici, třásla se strachy, ale dnes říká „kež bychom byly už tehdy objeveny“. Předtím jim byly odebrány všechny osobní věci a poslány zvlášť mikrobusem. Jen jí nešlo do hlavy, že se celníci neví, když vidí zavazadla a žádné lidi. Na jednom parkovišti na ně opět čekaly autobusy, a když ráno začalo vycházet slunce, dorazili na panelákové sídliště na okraji Berlína.

Dva muži dopravili Linu a Naďu do jednoho z bytů: Ukrajinec, velmi mladý a ostýchlý, a rázný Němec, říkalo se mu Malik. Vůbec je nenapadlo, že jsou to jejich hlídači a že jsou na dva zámky. Plně dva dny měla Lina ještě spoustu otázek: Kde je místo, kde mají pracovat? Kde je telefon, aby mohla zavolat domů? Kdy si budou moci prohlédnout okolí? Ať neotravuje a drží hubu, řekl jí Malik. A třetí den, na svatého Valentína, pravil: „A jde se do práce.“ Inzerát v tisku ji popisoval slovy „Sex–Sklavinenn rund um die Uhr“ – „Otrokyně sexu – 24 hodin“.

Ty dny, týdny a měsíce, které následovaly, nemůže Lina zapomenout dodnes. Znásilnění, rány, pálení kůže cigaretou. Elegan-
(sk)

ty, do kterých byla vozena, s obrázky manželek a dětí na stolicích jejich trýznitelů, drahé hotelové pokoje s vědoucími pohledy personálu v recepcích. Jeden ze zákazníků ji hodiny na čtyřech honil bytem a bičoval. Jiný ji posadil na kůl, tlačil ji ramena a volal „Smile“ – Směj se! Jiný upevnil železné svorky na její bradavky a dal jí pouta na nohy a jiný jí strčil ruku do těla a vevnitř ji vzpřčil v pěst. A když naříkala, tak on se smál. Zaplatil si. Ona, která na Ukrajině neznala alkohol, prosívala o whisky, aby to utrpení přežila. „Zkus někde řvát ukrajinsky a uvidíš, co se ti stane. Můžeme tě prodat dál – a budeš se mít ještě hůř. A když tě někdo zabije, vždyť nikdo neví, žeš tu vůbec byla...“ hrozil Malik.

„Ve srovnání s legálně přicestovávajícími prostitutkami jsou ty ilegálky snadnějšími oběťmi“, říká Nivedita Prasadová z berlínské organizace Ban Ying, která se už 14 let stará o obchodované ženy. „Jsou ještě bezbrannější, ještě bezprávnější, a pokud se stane nějaký malér, tak nikdo neví, že vůbec existují.“

Linino tělo bylo stále poseto ranami a modřinami, hubla, k jídlu někdy nebyl vůbec čas. Samozřejmě, že obě myslely na útěk, ale jak utéct ze šestého patra za zamknutými dveřmi nebo se dvěma hlídači cestou „do práce“. A přece se to podařilo. Ten den ji doprovodil do berlínského hotelu jen jeden strážce. Poslušně vešla otáčivými dveřmi, ale hned se v nich obrátila směrem ven a prchala a prchala. Na sobě měla minisukni, která napovídala o její profesi – a mrzla. Naštěstí s sebou nosila almužnu, kterou dostávala, a tak si v jednom obchodě koupila svetr a džíný a v dalším whisky. Schovala se v jednom dvoře, pila a přemýšlela, co dělat bez papírů, bez znalostí němčiny a adresy svého vězení.

Zastavila taxík a rukama nohama vysvětlovala, že potřebuje na ukrajinské zastupitelství. Tam u vrat do mikrofonu líčila, co se jí stalo, že je bez dokladů, neví kde přespat, a jak osvobodit kamarádku Naďu. „Jste si sama vinna“, odpověděl hlas v mikrofonu. „Pokud jde o vaši přítelkyni, přijďte v pondělí, snad pro vás budeme moci něco udělat.“ A když se zeptala, co nyní má dělat, odpověď zněla „To, co dosud“.

Taxikářka, která na ni čekala, ji odvezla na policii. Tam jí poradili, aby se obrátila na Červený kříž, kde dostala kávu a ruský hovořící žena naslouchala jejímu případu. Pak ji zase odvezli na policejní revír. Tři policisté s překladatelem se jí pozorně věnovali. Čtěla to všechno ze sebe dostat a mluvit a mluvit. Ale najednou ze sebe nemohla dostat slovo, položila hlavu na stůl a k úžasu všech usnula.

Když byla schopna výpovědi, ptali se, kde byla s Naďou držena. Moc toho nevěděla: velká reklama na cigarety, modrá zeď, supermarket Lidl, na obloze bylo vidět a slyšet letadla. Počkali do hluboké noci, aby v bytě byli všichni tři. Ji dopravili do ženského domova a ráno se tam setkala s Naďou. Sebraly odvahu a proti svým trýznitelům vypoovídaly i u soudu. Sexuální podnikatelé dostali mnohaleté tresty.

Ale co dál? Na Ukrajině organizátory jejího otroctví nenašli a vrátit se nemůže. Jak říká policie, porušila zákon mlčení. „Neznámí pachatelé“ rozbili zařízení v babiččině bytě a holčičce Suse řekli, že „její matka to odskáče“. A tak Lina čeká, jak dopadne její žádost o pobyt. Prozatím nesmí opustit Berlín, s holčičkou – pláčou obě – telefonuje. Ale pozvat ji k sobě bude moci až po vyřízení žádosti až bude mít stálé zaměstnání. Až a jestliže...

(sk)